

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 11 ພຶສະພາ 2025 (5-11-2025)

ພຣະທັດ(ມື)ຂອງພຣະເຈົ້າໃນການສນອງຄວາມຈຳເປັນຂອງຄົນອື່ນ

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ພຣະເຈົ້າອວຍພອນຂນະທີ່ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.

ພຣະຄຳພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ການຮຽກເອີ້ນຂອງຂ້ອຍໃຫ້ໄປຮັບໃຊ້ພາລະກິດພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃນຕອນແກ່ຂອງຊີວິດ. ຕອນອາຍຸ 32 ປີ, ຂ້ອຍໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນພຣະຄຣິສຕະທັມຄັ້ງທຳອິດເວລາ, ເຮັດວຽກບໍ່ເຕັມເວລາສອງປ່ອນ, ແລະເມື່ອຂ້ອຍເຮັດວຽກເຕັມເວລາ. ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຮົາເພື່ອດູແລເດັກນ້ອຍສາມຄົນແລະຕົວເອງ. ການເງິນຝືດ. ຊາຍຄົນນຶ່ງຈາກໂບດບ້ານຂອງຂ້ອຍຮູ້ເຖິງຄວາມເຄັ່ງຕຶງດ້ານການເງິນຂອງພວກເຮົາແລະໄດ້ມອບເຊັກເງິນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ຂ້ອຍ. ທັນທີທີ່ຄວາມຍິ່ງຂອງຂ້ອຍໄດ້ຄອບຄອງແລະເວົ້າວ່າ, "ຂໍຂອບໃຈ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະຜ່ານໄປໄດ້." ຫຼັງຈາກທີ່ລາວຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຂ້ອຍເອົາເງິນ, ຂ້ອຍປະຕິເສດອີກເທື່ອນຶ່ງ. ໃນການຕອບໂຕ້, ຊາຍຄົນນີ້ເວົ້າບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍລືມ: "ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເອົາເງິນນີ້, ເຈົ້າຈະເອົາຄວາມສຸກແລະພຣະພອນທີ່ຂ້ອຍມີຈາກການໃຫ້ນີ້." ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂ້ອຍຄິດວ່າຄຳກ່າວຂອງລາວແມ່ນພຽງແຕ່ພະຍາຍາມຊັກຊວນໃຫ້ຂ້ອຍເອົາເງິນ, ແຕ່ເມື່ອຂ້ອຍເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນການຢ່າງກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈວ່າລາວໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ, ມີຄວາມຍິນດີແລະພຣະພອນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຂນະທີ່ພວກເຮົາປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດວຽກຜ່ານພວກເຮົາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຄົນອື່ນ. ການຕອບສນອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງມືຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເຮັດວຽກ.

ການໃຫ້ຄົນອື່ນເປັນປະສົບການທີ່ມ່ວນສຳລັບເຈົ້າເມື່ອໃດ?

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,)

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ກະສັດ 4:8-10

8. ມື້ນຶ່ງເອລີຊາໄດ້ເດີນທາງເຂົ້າໄປຍັງເມືອງຊູເນມ ມີຍິງຖານະດີຜູ້ນຶ່ງເຊີນເພິ່ນໄປກິນເຂົ້ານຳແລ້ວທຸກເທື່ອເມື່ອເພິ່ນເດີນທາງມາທາງນີ້ເພິ່ນກໍ່ແວ່ໄປກິນເຂົ້ານຳສະເລີຍ. 9. ຍິງຄົນນີ້ໄດ້ເວົ້າກັບຜົວຕົນວ່າ, "ຂ້ອຍເຊື່ອແນ່ວ່າຊາຍຜູ້ນີ້ມາເຮືອນເຮົາເລື້ອຍໆຈະຕ້ອງເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. 10. ໃຫ້ພວກເຮົາຈັດແຈງຫ້ອງນອນຢູ່ເທິງຫຼັງຄາພຽງແລ້ວຈັດເອົາໂຕະຕັ້ງແລະຕະກຽງໄວ້ໃຫ້ເພິ່ນເມື່ອໃດເພິ່ນມາທາງເຮົາກໍ່ໃຫ້ເພິ່ນພັກຢູ່ປ່ອນນັ້ນ.

ເມື່ອເອລີຊາໄດ້ຮັບບົດບາດຂອງເອລີຢາໃນຖານະຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ, ລາວຍັງໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ. ມັນບໍ່ຊັດເຈນວ່າມັນຈະກວມລວມເອົາທັງໝົດແຕ່ພວກເຮົາເຫັນຈາກຂໍ້ພຣະຄຳຂອງມື້ນີ້ວ່າສ່ວນນຶ່ງຂອງໜ້າທີ່ເຫຼົ່ານັ້ນມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບການເດີນທາງ. ພວກລູກຊາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ມີບົດບາດໃນການເອີ້ນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບຄືນໄປສູ່ສາຍພົວພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະເປັນໄປໄດ້ທີ່ເອລີຊາຈະເດີນທາງໄປພົບກັບຄືນເຫຼົ່ານີ້ເປັນປະຈຳ. ເຮົາຍັງສາມາດສົມມຸດໄດ້ວ່າການເອີ້ນຂອງເອລີຊາໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຕໍ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີການມີສ່ວນຮ່ວມໃນຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນທາງດ້ານສັງຄົມຫຼືທາງການເມືອງ, ເຊິ່ງຕ້ອງມີການເດີນທາງ. ບໍ່ວ່າກໍ່ລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຮົາເຫັນເອລີຊາເດີນທາງໄປເມືອງຊູເນມ. ຄວາມໝາຍຈາກ "ທຸກຄັ້ງທີ່ລາວຜ່ານໄປ" (ຂໍ້ 8) ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າຊູເນມບໍ່ແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງແຕ່ວ່າມັນພຽງແຕ່ເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງເສັ້ນທາງເດີນ.

ມີຜູ້ຍິງທີ່ມີຊື່ສຽງຄົນນຶ່ງທີ່ສັງເກດເຫັນເອລີຊາເດີນທາງຜ່ານເມືອງຊູເນມເລື້ອຍໆ. ຂ້ອຍແນ່ໃຈວ່າມີຄົນອື່ນໆທີ່ສັງເກດເຫັນເຊັ່ນດຽວກັນ, ແຕ່ນາງເຫັນວ່າມັນເປັນໂອກາດທີ່ຈະເປັນພອນໃຫ້ລາວ. ນາງໄດ້ເຊື່ອເຊີນເອລີຊາໃຫ້ກິນອາຫານຢູ່ໃນບ້ານຂອງນາງ, ເປັນບ່ອນຢຸດພັກປະຈຳຂອງເອລີຊາເມື່ອລາວເດີນທາງຜ່ານເມືອງຊູເນມ. ຄວາມປາຖນາຂອງນາງທີ່ຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ລາວບໍ່ໄດ້ຢຸດເຊົາພຽງແຕ່ອາຫານ; ນາງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຜົວຂອງນາງໄປສ້າງຫ້ອງພັກສ່ວນຕົວກັບສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບເອລີຊາ. ໂດຍຜ່ານທາງການຂອງນາງ, ຍິງຊາວຊູເນມຄົນນີ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ເອລີຊາ. ເມື່ອຜູ້ເຊື່ອຍອມຈຳນົນຕໍ່ພຣະເຢຊູ, ເຂົາເຈົ້າກໍເຕັມໃຈເຮັດໜ້າທີ່ບາງຢ່າງ. ໜ້າທີ່ນຶ່ງໃນນັ້ນແມ່ນການໃຫ້ພອນແກ່ຄົນອື່ນໂດຍການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າ. ການໃຫ້ພອນແກ່ຄົນອື່ນບໍ່ແມ່ນເຮື່ອງງ່າຍ, ແລະມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບການເສັງສະລະສະເມີ. ຄວາມເປັນຈິງນັ້ນບໍ່ອາດໂດດອອກມາຫາພວກເຮົາຈາກຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ມີບາງສິ່ງກົດຂວາງບາງຢ່າງທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຍິງຊາວຊູເນມຍາກທີ່ຈະໃຫ້ພອນເອລີຊາ. (1) ແມ່ຍິງຊາວຊູເນມເປັນຜູ້ມີຊື່ສຽງແຕ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຈະຮັ່ງມີ. ຮາກເຫງົ້າຂອງຄວາມໝາຍແມ່ນ "ຍິ່ງໃຫຍ່" ຫຼື "ແກ່ກວ່າ." ບາງທຶນບາງເປັນຄົນຮັ່ງມີ ແຕ່ການໃຫ້ອາຫານແລະບ່ອນພັກເຊົາຕ້ອງການມີການເສັງສະລະ. (2) ຜູ້ຍິງຊາວຊູເນມໄດ້ພັນລະນາເອລີຊາຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າເປັນ "ຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ" (ຂໍ້ 9). ປໂຍກນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເອລີຊາມີຖານະເໝືອນພວກລູກຊາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຢາກເກງແລະຄວາມນັບຖື. ນີ້ເປັນທັມມະຊາດເຮັດໃຫ້ລາວຄິດວ່າເອລີຊາບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້. (3) ແມ່ຍິງຊາວຊູເນມຮູ້ແຜນການຂອງນາງທີ່ຈະໃຫ້ພອນເອລີຊາເຮັດໃຫ້ຮີດຄອງປະເພນີຂອງສັງຄົມມີຄວາມເຂັ້ມງວດຂອງວັນນັ້ນ. ພວກເຮົາເຫັນຄວາມເຂັ້ມງວດນີ້ອ້າງອີງກັບການລວມເອົາຄຳສັບ "ນາງຍືນຢູ່ປາກປະຕູ" (ຂໍ້ 15). ຫ້ອງສ່ວນຕົວແມ່ນຈຳເປັນເພື່ອຈັດໃຫ້ມີການແບ່ງແຍກທີ່ເໝາະສົມລະຫວ່າງເອລີຊາກັບນາງ, ແລະນາງໄດ້ເຄົາລົບການແບ່ງແຍກນັ້ນໂດຍການບໍ່ເຂົ້າຫ້ອງຂອງລາວ. -ສິ່ງກົດຂວາງດຽວກັນເຫຼົ່ານີ້ສາມາດປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອຖືໃນມື້ນີ້ຊອກຫາໂອກາດທີ່ຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ. ການເຊື່ອວ່າພວກເຮົາຍັງຂາດເຂີນເວລາຫຼືເງິນ, ສົງສັຍວ່າມີໃຜຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພວກເຮົາ, ຫຼືກັງວົນວ່າຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຮົາອາດຈະເຮັດໃຫ້ຕາຂີ້ຄ້ານຈາກຜູ້ສັງເກດການສາມາດຢຸດຂະບວນການກ່ອນທີ່ຈະເລີ້ມຕົ້ນ. ຂໍ້ແກ້ຕົວເຫຼົ່ານີ້ແລະຂໍ້ແກ້ຕົວອື່ນໆທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນແມ່ນຈຸດເລີ້ມຕົ້ນທີ່ບໍ່ດີສຳລັບການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແລະການຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. ສະຖານທີ່ທີ່ດີກວ່າທີ່ຈະເລີ້ມຕົ້ນແມ່ນການສຳນຶກວ່າເຮົາໄດ້ຮັບພອນ, ຊຶ່ງເປັນທາງທີ່ຈະເປັນພອນໃຫ້ຄົນອື່ນ. ໃນມັດທາຍ 10, ພຣະເຢຊູໄດ້ສົ່ງອັດສາວົກສິບສອງຄົນໃນການເດີນທາງໄປເຜີຍແຜ່ຄຳອິດ, ແລະພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳບາງຢ່າງ. ເຊື່ອງຊ້ອນໃນບັນດາສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດແລະບໍ່ຄວນເຮັດແມ່ນຄຳກ່າວທີ່ລຽບງ່າຍແຕ່ມີພະລັງ: "ທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບລ້າລ້າ, ກໍຈົ່ງໃຫ້ລ້າໆ" (ຂໍ້ 8). ຫຼາຍກວ່າຄຳແນະນຳ, ຖ້ອຍຄຳນີ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ກຳລັງໃຈສຳລັບສາວົກສິບສອງຄົນໃຫ້ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນ. ຜູ້ເຊື່ອໃນປະຈຸບັນນີ້ຄວນມີແຮງຈູງໃຈອັນດຽວກັນ. ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງລ້າໆ, ເຮົາຕ້ອງຊອກຫາໂອກາດທີ່ຈະໃຫ້ພອນແກ່ຄົນອື່ນຢ່າງລ້າລ້າ.

ເຈົ້າຊົມຊອບຫຍັງກ່ຽວກັບຜູ້ຍິງຊາວຊູເນມຄົນນີ້?

2. 2 ກະສັດ 4:14-17

14. ເອລີຊາຖາມເກຣາຊີວ່າ, "ຄັນຊັ້ນຈະໃຫ້ຂ້ອຍຊ່ອຍຫຍັງລາວ" ຄົນໃຊ້ຈິ່ງຕອບວ່າ, "ມີຢູ່ເພາະລາວເປັນຄົນບໍ່ມີລູກ ແລະຜົວລາວກໍເປັນຄົນເຖົ້າແກ່ຫຼາຍແລ້ວ." 15. ເອລີຊາຈິ່ງໃຫ້ຄົນໃຊ້ໄປເອົິນນາງຫລົບມາຫາອີກນາງກໍມາຫາແລະກໍຍືນຢູ່ປາກປະຕູ. 16. ເພິ່ນຈິ່ງບອກນາງວ່າ, "ປີໜ້າໃນເວລາດຽວກັນນີ້ເຈົ້າຈະໄດ້ອູ້ມລູກຊາຍ." 17. ແຕ່ນາງອຸທານຂຶ້ນວ່າ, "ໂອຍ! ທ່ານເອີຍທ່ານເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກະລຸນາຢ່າຕົວະຂ້ານ້ອຍເລີຍ." ແລ້ວຕໍ່ມານາງກໍຖືພາເມື່ອເຖິງເວລາກຳນົດລາວກໍເກີດລູກຊາຍຕາມທີ່ເອລີຊາໄດ້ບອກໄວ້.

ເຫັນໄດ້ວ່າຜູ້ຍິງຊາວຊູເນມໄດ້ຈັດການສ້າງຫ້ອງຊັ້ນເທິງຢູ່ໃນລາຍການຕ້ອງເຮັດຂອງຜົວຂອງນາງ ເພາະເຫັນວ່າມັນໄດ້ຮັບການກໍ່ສ້າງໂດຍບໍ່ຊ້າ. ຄວາມກະຕັນຍູຂອງເອລີຊາທີ່ໄດ້ສະແດງໃນຂໍ້ທີ 13 ຈະເບິ່ງຄືວ່ານີ້ເປັນເທື່ອທຳອິດທີ່ລາວຢູ່ໃນຫ້ອງສ່ວນຕົວ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ກະຕຸ້ນໃຫ້ເອລີຊາໃຫ້ພອນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຍິງຊາວຊູເນມດ້ວຍວິທີທີ່ແປກໃຈ. ເກຣາຊີ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເອລີຊາ, ໄດ້ຖືກເຂົ້າໄປເຮັດໜ້າ

ທີ່ເປັນຜູ້ກາງລະຫວ່າງເອລີຊາແລະແມ່ຍິງຊາວຊູເນມ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເໝາະສົມທີ່ສັງຄົມພາກັນນິຍົມທີ່ໄດ້ກ່າວມາກ່ອນໜ້ານີ້, ແຕ່ມັນຍັງແນະນຳເກຣາຊີເປັນຜູ້ສຳຄັນໃນເລື່ອງ. ຜ່ານທາງເກຣາຊີ, ເອລີຊາໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມພະຍາຍາມຂອງຍິງຊາວຊູເນມໃນການສນອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ລາວຖາມຄຳຖາມວ່າ: “ເຮົາຈະເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າ?” (ຂໍ້ 13). ເພື່ອສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຂອງລາວຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ເອລີຊາໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ສະເໜີດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ. ເນື່ອງຈາກໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ເອລີຊາໄດ້ມີຫຼູຂອງກະສັດແລະຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງກະສັດ. ຖ້າຜູ້ຍິງຊາວຊູເນມຄົນນີ້ແລະສາມີຂອງນາງຕ້ອງການຄວາມປອດພ້ອມໆທີ່ຊັບພະຍາກອນ, ເອລີຊາສາມາດຈັດການໃຫ້ໄດ້. ແຕ່ຄຳຕອບຂອງນາງ, “ຂ້ານ້ອຍດຳເນີນຊີວິດໃນບັນດາປະຊາຊົນຂອງຕົນເອງ” (ຂໍ້ 13), ນີ້ເປັນການປະກາດຄວາມປອດພ້ອມແລະຊັບພະຍາກອນທີ່ຊຸມຊົນຄອບຄົວກຳລັງສນອງໃນປະຈຸບັນ. ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ມັນໜ້າສົນໃຈ. ເອລີຊາຮູ້ສຶກສັບສົນໃນຄຳຖາມຂອງເພິ່ນຕໍ່ເກຣາຊີ, “ແລ້ວຈະເຮັດອັນໃດໃຫ້ນາງ?” (ຂໍ້ 14). ການເວົ້າກັບກະສັດທີ່ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງກະສັດອາດຈະເປັນສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ເອລີຊາສາມາດເຮັດໄດ້. ອັນໃດມີຄ່າຫຼາຍກວ່າເຖິງຄວາມໂປດປານພິເສດຈາກກະສັດ? ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເກຣາຊີໄດ້ແນະນຳແມ່ຍິງຊາວຊູເນມໄດ້ຮັບພອນດ້ວຍບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ໂປດປານຫຼືເຖິງບໍ່ສາມາດສນອງໃຫ້ໄດ້: “ເອີ, ນາງບໍ່ມີລູກຊາຍ, ແລະຜົວຂອງນາງກໍເຖົ້າແລ້ວ” (ຂໍ້ 14). ຂ້ອຍປາດຖນາວ່າຂ້ອຍຢາກຈະໄດ້ເຫັນການສະແດງອອກຢູ່ໃບໜ້າຂອງແມ່ຍິງຊາວຊູເນມໄດ້ໃນເວລາທີ່ເອລີຊາບອກນາງວ່ານາງຈະມີລູກຊາຍໃນແຂນຂອງນາງພາຍໃນນຶ່ງປີ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມແປກໃຈຂອງນາງໂດຍຄຳເວົ້າຂອງນາງ: “ບໍ່, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຢ່າຕົວະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ” (ຂໍ້ 16). ເອລີຊາບໍ່ໄດ້ຕົວະ. ແມ່ຍິງຊູເນມໄດ້ເກີດລູກ, ເປັນພອນທີ່ນາງບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງ. ພອນທີ່ບໍ່ຄາດຄິດນີ້ເຮັດໃຫ້ປລາດໃຈດ້ວຍເຫດຜົນຕ່າງໆ: (1) ຖ້າຄວາມຈິງແລ້ວຄຳວ່າ “ມີຊື່ສຽງ” ທີ່ໃຊ້ເພື່ອພັນລະນານາງໃນຂໍ້ທີ 8 ໝາຍເຖິງ “ແກ່ກວ່າ”, ການໃຫ້ເກີດລູກບໍ່ມີຫຍັງເປັນເລື່ອງມະຫັສຈັນ. ຄຳກ່າວຂອງເກຣາຊີ “ຜົວຂອງນາງກໍເຖົ້າແລ້ວ” (ຂໍ້ 14) ກໍສນັບສນູນເລື່ອງນີ້. ບໍ່ມີບ່ອນໃດໃນເລື່ອງທີ່ພວກເຮົາເຫັນຜູ້ຍິງຊາວຊູເນມໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ມີແຮງຈູງໃຈທີ່ບໍ່ດີ. ນາງໄດ້ອວຍພອນເອລີຊາທັງອາຫານແລະບ່ອນພັກເຊົາເພາະວ່ານາງຕ້ອງການ. ແລະຄຳເວົ້າຂອງນາງ, “ບໍ່, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຢ່າຕົວະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ” (ຂໍ້ 16) ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພອນນີ້ແມ່ນບໍ່ຄາດຄິດສຳລັບນາງ. ມັນໄດ້ຖືກເຊື່ອກັນທົ່ວໄປວ່າການເກີດຂອງລູກຊາຍເປັນຫຼັກຖານຂອງພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຍັງເຊື່ອວ່າການບໍ່ມີລູກສຳລັບຄູ່ຜົວແມ່ນສັນຍານຂອງຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫຼັກຖານຂອງບາບໃນຊີວິດຂອງບຸກຄົນ. ຟັງສຽງຄືວ່າແປກໆ, ຄວາມເປັນຈິງແລ້ວຜົວແມ່ນູ່ນີ້ມີຊີວິດຢູ່ກັບຊີວິດແຕ່ງງານທັງໝົດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຊື່ສຽງອັນນີ້ແມ່ນຜົນມາຈາກບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ທັງໝົດທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ແມ່ນຢູ່ກັບມັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນອາດຈະເປັນການເວົ້າໜ້ອຍທີ່ຈະເວົ້າວ່າການເກີດຂອງລູກຊາຍນີ້ແມ່ນໜ້າປລາດໃຈ. ມັນເປັນການອັດສະຈັນເຊັ່ນດຽວກັບອັບຣາຮາມແລະຊາຣາກັບການເກີດຂອງອີຊາກ, ແລະສຳລັບເຊກາຣີຢາແລະເອລີຊາເບັດກັບການເກີດຂອງໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕ. ມັນເປັນການຢືນຢັນວ່າພອນແມ່ນໄດ້ຮັບເພາະວ່າຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງການຈູງໃຈ. ແລະສຸດທ້າຍ, ມັນເປັນພອນທີ່ເອົາເງົາຂອງຄວາມອັບອາຍແລະຄວາມອັບອາຍທີ່ຄົງຄ້າງອອກແລະແທນທີ່ມັນດ້ວຍເຄື່ອງໝາຍຂອງຄວາມໂປດປານ: ຄືລູກຊາຍ. ຂ້ອຍຫວັງວ່າທ່ານສະໜອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະບິດາລວມເຖິງຄວາມດີຂອງພຣະອົງ. ຂ້ອຍອະທິຖານວ່າເຈົ້າຈະປະຖິ້ມຄວາມຄິດເຫັນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຂົ່ມເຫັງ, ຜະເດັດການ, ຫຼືບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມງ່າຍດາຍ. ຂ້ອຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນພຣະບິດາທີ່ຮັກແພງຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໃນທາງທີ່ດີແລະບໍ່ຄາດຄິດແລະຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເວົ້າວ່າ, “ແປກໃຈແທ້!”

ເມື່ອໃດທີ່ທ່ານເຫັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນໃນທາງທີ່ປລາດໃຈ?

3. 2 ກະສັດ 4:32-37

32. ເມື່ອເອລີຊາເຂົ້າໄປໃນເຮືອນເພິ່ນກໍເຫັນເດັກນ້ອຍນອນຢູ່ເທິງຕຽງເພິ່ນຈຶ່ງອັດປະຕູໄວ້. 33. ແລ້ວໄດ້ອ້ອນວອນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. 34. ເພິ່ນຂຶ້ນເທິງຕຽງແລະນອນຢຽດຕົວລົງເຕັງເດັກນ້ອຍໂດຍເອົາປາກເຕັງປາກຕາເຕັງຕາແລະມືເຕັງມື ເມື່ອເພິ່ນຢຽດເຕັງເດັກນ້ອຍຢູ່ນັ້ນເນື້ອໜັງຂອງເດັກກໍຮູ້ສຶກອຸ່ນຂຶ້ນມາ. 35. ເພິ່ນຈຶ່ງລຸກຢ່າງໄປມາຢູ່ໃນຫ້ອງແລ້ວໄປນອນຢຽດຕົວເຕັງເດັກນ້ອຍອີກເທື່ອນຶ່ງ

ເທື່ອນີ້ເດັກນ້ອຍຈາມເຖິງເຈັດເທື່ອ ແລະມືນຕາຂຶ້ນ. 36. ແລ້ວເອລີຊາຮ້ອງບອກເກຣາຊີໃຫ້ໄປເອົາແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍມາ ເມື່ອນາງມາຮອດເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ນາງວ່າ, “ເອົາລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໄປແມ່.” 37. ນາງເຂົ້າໄປທາງໃນກົມຂາບຕີນເອລີຊາແລະພາລູກຊາຍຂອງນາງອອກໄປ.

ເດັກຊາຍໃຫຍ່ພໍທີ່ຈະຍ່າງອອກໄປທົ່ງນາ, ແຕ່ຍັງນ້ອຍພໍທີ່ຈະນັ່ງເທິງຕັກຂອງແມ່. ມື້ນັ້ນທົວຂອງລາວເລີ້ມເຈັບແລະຫຼັງຈາກນັ້ນລາວກໍຕາຍໃນເວລາພຽງແຕ່ສອງສາມຊົ່ວໂມງ. ແມ່ຍິງຊາວຊູເນມຮູ້ທັນທີວ່ານາງຕ້ອງໄປຫາເອລີຊາ (4:22-28). ຫຼັງຈາກເອົາສົບຂອງເດັກຊາຍໄປໄວ້ໃນຫ້ອງຊັ້ນເທິງຂອງເອລີຊາ, ນາງກໍໄປຫາເອລີຊາ. ການກະທຳຂອງນາງຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກວິທີວາງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງສະຖານະການທີ່ໂສກເສົ້າ. (1) ນາງໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະຟັງພວກຕໍ່ຕ້ານໄດ້. ເມື່ອນາງບອກຜົວວ່ານາງຈະໄປພົບເອລີຊາ ເພາະການຕາຍຂອງລູກຊາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ, ການຕອບໂຕ້ຂອງລາວບໍ່ພໍໃຈໃນທີ່ສຸດແລະບໍ່ພໍໃຈທີ່ສຸດ. (2) ນາງໄດ້ປະຖິ້ມມາດຕະຖານວັດທະນະທຳທີ່ແຍກນາງອອກຈາກເອລີຊາ. ເມື່ອເກຣາຊີໄດ້ອອກໄປພົບນາງ, ຊຶ່ງເປັນການຍອມຮັບທີ່ຈະເຮັດ, ນາງໄດ້ຜ່ານກາຍລາວແລະເດີນທາງໄປຫາເອລີຊາ. ຄວາມຮີບດ່ວນຂອງສະຖານະການດັ່ງກ່າວໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ນາງກຳນົດມາດຕະຖານວັດທະນະທຳແລະຄວາມຄາດຫວັງ. (3) ນາງໄດ້ບອກເອລີຊາຄວາມຕ້ອງການຂອງນາງ. ມັນເປັນຄຳແນະນຳທີ່ນາງບໍ່ໄດ້ບອກເອລີຊາວ່າລາວຄວນເຮັດແນວໃດ. ນາງບໍ່ໄດ້ບອກເອລີຊາວ່ານາງຕ້ອງການຫຍັງ. ນາງພຽງແຕ່ບອກໃຫ້ລາວຮູ້ວ່າລູກຊາຍທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ນັ້ນຕາຍແລ້ວ. ສຳລັບພວກເຮົາໃນປະຈຸບັນນີ້, ໄວ້ວາງໃຈພຣະເຈົ້າໃນຮູບແບບທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດຂອງຕົນແມ່ນການບອກພຣະເຈົ້າຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາແລະໃຫ້ພຣະອົງເຮັດສິ່ງທີ່ເຫຼືອຢູ່ນັ້ນ. -ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບສນອງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງແມ່ຍິງຊາວຊູເນມໂດຍການເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍຂອງນາງຟື້ນຄືນມາໂດຍຜ່ານເອລີຊາ. ເນື່ອງຈາກການຮັບໃຊ້ຂອງແມ່ຍິງຊາວຊູເນມກັບເອລີຊາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ນາງ. ຄວາມລຶກລັບຂອງມະຫັສຈັນຈະຢູ່ກັບພຣະບິດາຂອງພວກເຮົາເທິງສະໜ້າ; ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດນັບໄດ້ສະເລ່ຍກ່ຽວກັບສິ່ງມະຫັສຈັນ. ສິ່ງທີ່ເຮົາເຊື່ອຖືໄດ້ຄືຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ພອນເຮົາເມື່ອເຮົາຕອບສນອງຄວາມຈຳເປັນຂອງຄົນອື່ນ.

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

ພຣະເຈົ້າອວຍພອນຂະໜາດທີ່ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ເລືອກນຶ່ງໃນການນຳໃຊ້ໃນຊີວິດຕໍ່ໄປນີ້:

- ❖ **ແຮງຈູງໃຈ.** ຈຶ່ງຈຳສະຖານະການໃນເວລາທີ່ຄົນອື່ນຕອບສນອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າແລະອວຍພອນເຈົ້າ. ທົບທວນຄືນຂອງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເຈົ້າໄດ້ປະສົບ: ການບັນເທົາທຸກ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມຫວັງ, ຄວາມສຸກ, ແລະອື່ນໆ. ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າສຳລັບການສນອງຂອງພຣະອົງແລະສຳລັບຜູ້ທີ່ຊ່ວຍເຈົ້າ.
- ❖ **ການສືບສວນ.** ໃຊ້ເວລາສຳລັບການສຳຫຼວດຄວາມຈຳເປັນຂອງຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ. ຈົ່ງອະທິຖານແລະຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນ. ສ້າງບັນຊີລາຍຊື່ແລະວາງແຜນວິທີການເພື່ອຕອບສນອງຄວາມຈຳເປັນເຫຼົ່ານັ້ນ.
- ❖ **ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.** ກຳນົດຜູ້ທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການຊ່ວຍເຫຼືອແລະສ້າງແຜນການ. ອີງຕາມສະຖານະການ, ເຈົ້າອາດຈະຕ້ອງການຄົນອື່ນມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະບວນການແລະເຮັດໃຫ້ອັນນີ້ເປັນໂຄງການກຸ່ມ.

ອຸປະຖັມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ <https://ulsb.org/sunday-school-2/> ແປໂດຍ PA